

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 35/05-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Jozefa Borša, bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. B., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jozefa Borša o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. februára 2005 doručené podanie Jozefa Borša, bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. B., K., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 12 C 64/98 o zaplataenie 169 132 Sk s 20 % úrokom z omeškania z titulu náhrady škody.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 18. marca 1998 podal žalobu na okresnom súde, ktorou žiadal zaviazať žalovaných na zaplataenie 169 132 Sk s 20 % úrokom z omeškania z titulu náhrady škody. Okresný súd po zistení skutkového stavu a vykonaní dokazovania vydal 27. júna 2002 rozsudok, ktorým uložil žalovaným povinnosť zaplatiť sťažovateľovi označenú sumu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. augusta 2002. Keďže povinní ani na základe právoplatného rozsudku svoju povinnosť nesplnili, sťažovateľ podal návrh na začatie exekúcie (upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť bolo vydané 25. októbra 2002). Povinný v 1. rade podal 12. februára 2003 námietky proti exekúcii, ktoré okresný súd uznesením z 11. decembra 2003 č. k. 28 Er 3558/02-62 zamietol.

Okresný súd súčasne vydal uznesenie č. k. 28 Er 3558/02-63, ktorým povolil odklad exekúcie voči povinnému v 1. rade „*do právoplatného ukončenia dovolacieho konania v konaní Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 12 C 64/98,*“ ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. januára 2004.

Po nahliadnutí do spisu sťažovateľ zistil, že povinný v 1. rade adresoval Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky list zo 14. februára 2003, ktorý označil ako dovolanie. Tento list bol postúpený okresnému súdu, ktorý následne 11. decembra 2003 vydal uznesenie o povolení odkladu exekúcie.

Sťažovateľ upozornil 19. januára 2004 na konanie okresného súdu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré postúpilo list sťažovateľa okresnému súdu, ktorý doručil 21. apríla 2004 sťažovateľovi odpoveď, že jeho sťažnosť je neprípustná.

Sťažovateľ sa v zmysle zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov obrátil

25. novembra 2004 na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na prietahy v konaní sp. zn. 12 C 64/98, na ktorú nedostal žiadnu odpoveď.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Jozefa Borša právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručené podľa ustanovenia článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/98, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/98 konal bez zbytočných prietahov.

3. Jozefovi Boršovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Prešov do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Prešov je povinný nahradiť Jozefovi Boršovi trovy právneho zastúpenia vo výške 5 280,- Sk do 2 mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú je preto možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 59/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty účastníka konania domáhajúceho sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Z príloh k sťažnosti týkajúcich sa veci okresného súdu sp. zn. 12 C 64/98 vyplýva, že súdne konanie, v ktorom podľa sťažovateľa malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, skončilo rozsudkom vo veci samej z 27. júna 2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. augusta 2002. Tým súčasne došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa v označenom konaní.

Keďže v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu tohto práva došlo alebo ak jeho porušenie

v tomto čase ešte trvalo (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00), ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2005